

Omtale af Forskolelærerindernes Gerning. De Erfaringer, jeg har gjort med Hensyn til deres Gerning ude omkring i Landet, ere af den Art, at jeg maa sige, at de virke meget tilfredsstillende, langt over den Forventning, man vistnok nærede til dem, da denne Institution blev oprettet. Nu foreligger her et Lovforslag, som er vedtaget af Folketinget, og som er meget forskelligt fra det, den højtærede Kultusminister har fremsat. Han fremsatte Lovforslaget vist nærmest, fordi Forskoleseminariet i Vejle var i Nød, idet man ingen kvalificerede Lærerinder kunde faa derover til den Løn, man bød. Det Forslag, som blev forelagt fra Kultusministerens Side, indeholdt en Stigning i Slutningslønnen af 400 Kr.; saa at disse Lærerinder skulde kunne naa op til 2,400 Kr. i Lønninger og 200 Kr. i Boliggodtgørelse. Derved mente man, at man vilde kunne faa tilstrækkelig dygtige Kræfter til at søge derover. Det er muligt, at det vilde ske, men derimod er jeg ikke saa ganske sikker paa, at det vil ske i den Form, som Folketinget nu har vedtaget Forslaget i, thi der er kun givet et Tillæg paa Slutningslønnen af 200 Kr., saaledes at de Lærerinder, der ere paa højst Gage, naa op til 2,200 Kr. og 200 Kr. i Boliggodtgørelse, altsaa en Løn af 2,400 Kr. Det er en Løn, som ydes i de fleste Købstæder, der have højst Skala, og det have de allerfleste Købstæder. Men det er en Lønskala, som ikke naar den, man har i København, Frederiksberg og Gentofte Skolevæsen, og det skulde jo være Mening at knytte de bedste Kræfter netop til den Anstalt, hvor disse Forskolelærerinder skulde undervises, thi det er et meget vanskeligt Hverv i Løbet af 1½ Aar baade at meddele disse Mennesker tilstrækkelig Kundskabsmasse og oplære dem tilstrækkeligt i at undervise og behandle Børn, i det hele taget virke opdragende. I saa kort Tid fordres der et meget intenst Arbejde, og der fordres, at de Mennesker, som skulde gøre dette Arbejde, ere i Besiddelse af en meget betydelig Kundskabsmasse i de mange forskellige Fag, hvori de maa undervise. Thi det er klart, at jo kortere Tid et Menneske skal uddannes paa, des mere maa der tages fat, og den, der skal tage fat, maa være fuldstændig Herre over det Stof, han meddeler sine Elever. Derfor er jeg ikke glad ved, at Folketinget har nedsat det oprindelige Lovforslags Lønninger saa meget, som sket er. Jeg tvivler nemlig noget paa, at man

faar saa dygtige Lærerkrafter, som man burde have derovre, idet København, Frederiksberg og Gentofte jo udøve en tiltrækkende Indflydelse ved deres Lønningsforhold, idet Slutlønnen her er 2,600 Kr., og saa er der den Behagelighed — i hvert Fald af mange anses det for en Behagelighed —, at man er her i Byen eller i dens umiddelbare Nærhed.

Ifølge det oprindelige Lovforslag sluttede Forstanderens Løn med 4,900 Kr., medens Slutlønnen nu er sat til 4,200 Kr., det er altsaa en meget betydelig Forringelse. I Øjeblikket er der jo ingen Fare, idet den nuværende Forstander forhaabentlig i adskillige Aar endnu kan røgte sin Gerning, men til sin Tid kunde det gerne være, at der ikke meldte sig en fuldt kvalificeret Mand, fordi Lønningen mange Steder er noget højere end her. Hvad der gælder om Lærerinder i de Kommuner, jeg nævned, gælder ogsaa om Skoleinspektører, der ere højere lønnede end denne Forstander. Og han har en meget ansvarsfuld Gerning, thi paa ham beror efter min Mening det hele. Hvis denne Institution nemlig ikke uddanner Forskolelærerinder paa en saadan Maade, at de kunne virke saa tilfredsstillende som nu, vil Forskolelærerindeinstitutionen tabe sin Værdi og til sidst gaa ud af Verden, og det vilde jo blive et stort Tab for mangfoldige Kommuner.

Endelig er der et lille Spørgsmaal, jeg endnu vil omtale. Jeg har den personlige Erfaring, at der kan ske nogen Uretfærdighed ved det Forslag, her er fremme. Der var en Lærerinde ved Frederiksberg Skolevæsen, der egnede sig ganske særlig til en saadan Virksomhed som at være Forskolelærerinde i Vejle. Hun blev opfordret til at søge derover og søgte ogsaa og var derovre nogle Aar. Men dels vare Lønningsvilkaarene langt ringere end ved det Skolevæsen, hun havde forladt, dels kan der have været andre Grunde — det ved jeg nu ikke, hun var i alt Fald en særdeles dygtig Person —, hun søgte tilbage til Frederiksberg Skolevæsen og kom ogsaa tilbage, fordi man gerne tog hende igen. Men da hendes Anciennetet skulde beregnes, viste det sig, at hun kunde ikke opføres med fuld Anciennetet, men tabte mellem 2 og 3 Aar i Anciennetet, hvilket efter min Mening ikke er heldigt. Naar Folk virke ved en Statsanstalt og saa gaa over til Folkeskolen, skulde den fulde Tjenestetid jo regnes dem til gode, saaledes at de faa Anci-